

[Fr. Dalgaard.]

ligger til de to Lovforslag, og jeg skal paa hele Udvalgets Vegne anbefale dem til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Oluf Pedersen: Jeg har talt imod Dødsstraffen og havde helst set, at den var helt udgaaet af Lovforslaget, men ud fra det Synspunkt, at Folkets Vilje skal være Landets Lov, har jeg stillet et Ændringsforslag, som gaar ud paa, at Fuldbyrkelse først sker efter en Folkeafstemning. Ændringsforslaget lyder saaledes:

„Forinden nogen Dødsdom kan fuldbyrdes, skal et Flertal af Folketingsvælgere, ved en paa Indenrigsministeriets Foranstaltning gennemført Afstemning, eventuelt i Forbindelse med førstkomende Folketingsvalg, have stemt for Dødsstrafs Fuldbyrkelse. Stemmer et Flertal herimod, omsættes Livsstraf til Fængsel paa Livstid.“

Jeg kan ikke se, at der vil ske nogen Skade, hvis man vedtager et saadant Ændringsforslag. Selve Lovforslaget kan gennemføres, Dødsdomme kan afsiges, blot udskydes Fuldbyrkelsen, indtil det ved Folkeafstemning er afgjort, om det ogsaa her er Folkets Vilje, der er omsat til Landets Lov.

Det er jo saadan, at Flertallet af dette høje Tings Medlemmer er valgt som Modstandere af Dødsstraf; kun et forholdsvis ringe Antal har været Tilhængere deraf. Naar man saa ændrer Anskuelse, er det naturligt, at man spørger, om denne Ændring ogsaa er i Overensstemmelse med, hvad Folket ønsker.

Jeg har desuden tilladt mig at stille et Ændringsforslag til § 4, og det gaar ud paa en Skærpelse. Det sigter paa de Mænd, man kalder Bagmændene, dem, jeg tillægger et meget stort Ansvar for Hipo-Folkene. Medens man efter Lovforslaget skal inddrage Korpsfolkene, altsaa Hipo-Folkene og lignendes Formue, kan man for de andre inddrage Formuen, helt eller delvis. Jeg foreslaar derfor, at Formuen helt eller delvis skal inddrages. Jeg gør det ud fra den Betragtning, at det for disse Folk i endnu højere Grad end for Folk i Almindelighed gælder, at det ømmeste Sted er Pengepungen, og der bør man ramme dem. Jeg gør det ogsaa ud fra en rent økonomisk Betragtning. Der er ingen Tvivl om, at dette Lovforslags Gennemførelse vil koste mange Penge. Jeg ved ikke, hvor meget det drejer sig om, men det vil vel koste 10—20 Mill. Kr. om Aaret at holde denne Masse Folk i Fængsel. Derfor var det ogsaa rart, om man kunde faa

nogle Penge ind, saaledes at de, der havde forsyndet sig, ogsaa kom til at betale.

De af Udvalget stillede Ændringsforslag kan jeg alle tiltræde. Jeg beklager, at man ikke har faaet Straffen gradueret, saadan som Udvalget har været inde paa. Der er utvivlsomt nogle, der ikke har fortjent saa høje Straffe, som her stilles i Udsigt, men som alligevel ikke burde gaa helt fri. Det havde sikkert ogsaa været en Fordel, om Lovforslaget paa visse Omraader var gjort endnu klarere.

Jeg ønsker dernæst at gøre en enkelt Bemærkning i Tilslutning til Forhandlingen ved Lovforslagets første Behandling, hvor Minister uden Portefeuille Kristen Juul Christensen sagde, at han godkendte et Referat, hvori det hed:

„Det ser ud til, at visse Værnemagere nyder en vis Form for politisk Beskyttelse“

— det staar paa Sp. 215 —, men han sluttede med at sige, efter at der havde fundet nogle Afbrydelse Sted:

„Jeg sagde: *hvis* det var Tilfældet...“

Det er nu to Forklaringer, der ikke stemmer overens. Hans Forklaring om det forfærdelige ved et Valg var aabenbart heller ikke sandfærdig. Jeg siger ikke, at Ministeren lyver, men jeg siger, at Rigsdagstidende siger det.

Formanden: Jeg vil meget advare imod, at man kommer ind paa at benytte Udtryk som dem, det ærede Medlem nu anvendte: at Rigsdagstidende lyver. Der er gode, solide Kræfter, der passer paa, at Rigsdagstidende er, som den bør og skal være.

Oluf Pedersen: Formanden misforstod mig. Jeg sagde: Jeg siger ikke, at Ministeren lyver, men Rigsdagstidende siger det. Jeg sagde ikke, at Tidenden løj.

„Morgenbladet“, som det ærede Medlem Hr. Kristen Amby har karakteriseret som helt løbsk, skrev Mandag, at Retsforbundet saboterede det gode Samarbejde ved at rette uanstændige Beskyldninger imod Dansk Samlings Minister. Jeg gør her opmærksom paa, at Uanstændighederne bestaar i, at man har citeret, hvad Kirkeministeren og Partiets Minister uden Portefeuille har sagt eller skrevet. Det kan ikke være uanstændigt at fortælle dem, hvad det er de har skrevet eller sagt. Uanstændigheden maa i saa Fald falde paa de Herrer selv.

Det er ogsaa usandfærdigt, naar samme